

Silenci

Un relat de: [mar - montse assens](#)

Dins la nit entonaven cants d'alegria que sorgien del silenci. Durant el dia els cants seguien, amb la tristesa en el rostre dels que cantaven. Estaven alegres, sí, perquè la música els allunyava del neguit i els emparava de la realitat. Durant set dies i set nits no varen parar de cantar. Un cant suau, repetitiu, com una pregària que es llença al buit. El grup coral el formaven homes i dones, adults i joves, i nens i nenes de totes les edats. La música acarona la claror del dia i la foscor de la nit. Cap director dirigia el concert. Així i tot la musicalitat era perfecta, la sincronització excel·lent i el resultat final inesperat. Silenci.

De sobte un silenci abismal va envair el vaixell. Arribaven a port. Dins aquella felicitat que se'ls suposava, ara començava una nova por, una por que no podrien apaivagar amb cants. Només el silenci expectatiu a una resposta: On ens portaran?

Seguien sent els mateixos refugiats. Ara, sense veu.